Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-09-30)

Citation: Mynster, Jakob Peter: ”BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-09-30)”, i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 20. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000012.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

Spiellerup, 30te Septbr. 1808.

— Jeg var i Onsdags paa Valøe, og saae et rart Slot, uagtet det tildeels er gammelt, tildeels nyt, med mange gamle Konger, Dronninger og Riddere i, og mange fortreffelige Alleer, hvori de Alle gierne kunde være bekiendte at spadsere.

I Henseende til de nye Riddere har Du vel fuldkommen Ret i at priise Kjøbenhavnernes over al Vanitet ophøjede Tænkemaade. Men jeg har ogsaa Ret, naar jeg meener, at Ordener o. dsl. maae betragtes som Beviis paa Hofgunst — hvortil Fortjenester jo og undertiden kunne være en Anledning; men naar man vil give sig Mine af at kunne belønne Fortjenester dermed efter deres Classer og Nummere, saa er Folkets Latter ved de nødvendige Misgreeb en retfærdig Straf. Desuden have Kjøbenhavnerne og alle Andre Ret i at have Øjne, og altsaa at see, hvor aabenbare det hos Hovedmændene er anlagt paa noget Danglerie, som virkelig er modbydeligt.

Hvad Rameau's Neffe angaaer, da holder ethvert „skikkeligt Menneske" ud „at tale en Time" med Sp— og ham; ja der ere de skikkelige Mennesker, som ved den første Times Ende troe at kunne holde ud at tale mange Timer med dem, fordi de ikke viide, at saadanne Personer i enhver Time fuldkommen udtrykke deres Væsen, og sige Alt hvad de viide. Da altsaa Rameau ikke er brugt som Helt i en Roman, men som talende Person i en Dialog af et Par Timer, saa var han, ved sin Usædvanlighed og sine stærke Træk, en meget passende Blok, hvorpaa Diderot kunde hænge sine Parykker. Derfor siger han selv om Rameau: „Kommt ein Solcher in eine Gesellschaft, so ist er ein Krümchen Sauerteig, das das Ganzes. 21hebt und Jedem einen Theil seiner natürlichen Individualität zurückgiebt. Er schüttelt, er bewegt, bringt Lob oder Tadel zur Sprache, treibt die Wahrheit hervor, macht rechtliche Leute kenntlich, entlarvt die Schelme—". Om dette var det Diderot at giøre; men naar det ikke skulde staae afrevet og kiedsommeligt, saa kunde han ikke giøre bedre, end at samle det i en Pariser SelskabS-Person, og valgte allerbedst dertil just en Saadan, der endnu havde nogen Originalitet, og tillige var „en fortreffelig Historieskriver" ɔ: uden al Religion og Fædreland, saa at der intet Hensyn var i Verden, der kunde holde ham tilbage fra at sige Alt om Alle.

Saa Meget i Dag. — Min Afhandling om Hebræerne udkommer med det Første, men ligesom den allerede er gaaet i Forglemmelse hos mig, saaledes vil den nok ogsaa blive strax overgivet til Lethe af det danske Publicum, der ikke er meget theologisk. Din mikroelektriske Afhandling har gjort megen Lykke hos Adskillige, som jeg har viist den. Jeg har endnu ikke læst den, da, naar jeg har husket paa den, jeg ikke har havt Lyst og Lejlighed, og naar jeg kunde havt dette, jeg ikke har husket den. Dog har jeg virkelig i Sinde at læse den, i den Formodning, at jeg kan forstaae den.

Gud befalet! Hils alle Dine!

T. t.
J. P. M.